

# Книгата на Даниил – сто шестдесет и девет###

*Разплитане на пророческите нишки: Разбиране на символиката на „крепост“ в Даниил*

Jeff Pippenger

2024-03-31

Десетият стих от единадесета глава на Даниил обединява вътрешната и външната вест чрез думата „крепост“. Връзката, която той установява с шейсет и пет годишното пророчество на Исаия, отъждествява „крепостта“ на външното пророчество с Русия, както и вътрешната „крепост“ на храма, който Христос издига през същата история. Външната крепост, която е в тридесет и първи стих и е определена като „святилището на силата“, представлява земен цар или царство. Вътрешната крепост, или вътрешното святилище на силата, е храмът, който Вестителят на Завета издига за четиридесет и шест години.

В Пресветото място на онзи храм (цитаделата) Бог е седнал в небесни места.

В книгата на Даниил две еврейски думи и двете са преведени като „святилище“. Едната е „miqdash“, а другата е „qodesh“. „Miqdash“ може да означава езическо святилище, или Божие святилище, или дори крепост. „Qodesh“ се употребява в Библията единствено за обозначаване на Божието святилище. „Святилището“ (miqdash) на силата (крепостта) в тридесет и първи стих на единадесета глава от Даниил е преведено като „святилището на силата“, а еврейската дума, преведена там като святилище, е „miqdash“, която представя града Рим, символа на римската сила в историята както на езическия, така и на папския Рим. Даниил е употребил тези две еврейски думи по един много внимателен начин. В стиховете, които са централният стълб на адвентизма, намираме думата „святилище“.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, та и святилището, и множеството да бъдат предадени на потъпкване? И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава святилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Еврейската дума, преведена и в двата стиха като „святилището“, е „qodesh“ и се употребява единствено за обозначаване на Божието святилище. В единадесети стих, където се посочва езическият Рим, и по-специално храмът Пантеон в град Рим, намираме думата „святилище“, но в този стих тя е еврейската дума „miqdash“.

Да, той се възвеличи дори до Княза на воинството; и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото святилище бе повалено. Данаил 8:11.

„Святилището на силата“ в тридесет и първи стих на Даниил 11 е еврейската дума „miqdash“ и тя се появява във връзка с еврейската дума, преведена като „крепост“ в стихове седми и

десети на единадесета глава. В седми стих южният цар отиде направо в града Рим и взе северния цар в плен, защото влезе в неговата крепост; но в десети стих северният цар се изкачва само „до“ „крепостта“, защото спря при граничната линия между своето царство и Египет. Именно граничната линия при Рафия следващият стих трябваше да засегне. „Светилището на силата“ в тридесет и първи стих е „miqdash“ на „крепостта“.

Битката при граничната линия в Рафия е образ на битката при граничната линия в Украйна. Тази пророческа история се разпознава чрез разбирането, че „главата“ е царството или царят; тя е крепостта на неговата сила, но пророчеството разглежда една вътрешна и една външна истина. „Светилището на силата“ за външната линия е представено от светилището „miqdash“, а светилището на силата за вътрешната линия е представено от светилището „qodesh“.

Периодът от 1844 до 1863 година представлява линия на пророческа история, която илюстрира запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Двете хиляди петстотин и двадесет години на разпръсване срещу северното царство завършиха през 1798 година, а същата линия от две хиляди петстотин и двадесет години срещу южното царство завърши през 1844 година. Тези две линии представят низшето естество на човечеството и висшето естество на човечеството. Низшето естество, което е представено от северното царство, е тялото, а висшето естество е главата. Главата е столицата на царството и тя е царят. За тази илюстрация Христос избра Юда, южното царство, за да положи там Своето име, а столичният град е Ерусалим. Ерусалим е мястото, където се намира истинското светилище на сила, и в това светилище има тронна зала за царя, който е главата.

„Седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава бяха последната запечатваща истина през 1856 година, предназначена да даде сила на едно знаме, за да се довърши делото. От 1844 до 1863 година Христос възнамеряваше да съедини Своята Божественост с човечеството за вечността, но човечеството се разбунтува.

Тогава Той не можеше да преобрази низшето естество на човека, защото това става при Неговото второ пришествие. Тогава Той ще преобрази висшето естество на човека по Своя образ, като съедини главата на човечеството с главата на Божествеността. Главата беше столицата на царството. Главата беше царят, и когато Христос извършва преобразяването чрез съединяването на Божествеността с човечеството, Той съединява главата и на човечеството, и на Божествеността в светилището в Ерусалим, в Пресветото място, където Христос е седнал с Отца Си.

На онзи, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 3:21, 22.

Христос обещава, че онези (лаодикийци), които победят, както Той победи (и станат филиделфийци), ще седнат с Него в небесните места.

Което Той извърши в Христос, като Го възкреси от мъртвите и Го постави отдясно на Себе Си в небесните места, ... и нас възкреси заедно и ни постави да седим заедно в небесните места в Христос Исус. Ефесяни 1:20; 2:6.

Съединяването на двете пръчки на Езекиил (човечеството с Божествеността) се осъществява в Божието светилище на сила (qodesh) точно по времето, когато крепостта на сила (miqdash) е разпозната като пророческия ключ, който свързва както вътрешните, така и външните линии на пророчеството, което Гавриил дойде да направи Даниил да разбере относно онова, което щеше да сполети Божия народ по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Христос желаше да извърши това дело в милеритната история, но делото бе възпрепятствано от бунта през 1863 г.; историята от 1844 до 1863 г. обаче все още остава като линия, която илюстрира този предприет опит.

Десетиет стих от единадесета глава на Даниил съдържа ключа за разбирането на вътрешната и външната вест на стихове единадесет до петнадесет, които навлязоха в нашата пророческа история през 2014 година. Десетиет стих посочва 1989 година, която е времето на края в реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди, но също така съдържа и ключа, който позволява 2014 година да бъде разпозната като ориентир в историята на запечатването.

На 22 октомври 1844 г. Вестителят на завета внезапно дойде в храма, който Сам бе издигнал. Този ориентир предобразява 11 септември 2001 г., когато третият ангел отново дойде и седмата тръба отново започна да звучи. Тогава и историята от 1840 до 1844 г. трябваше да се повтори, защото ангелът, който слезе на 11 август 1840 г., беше не по-малко личност от Исус Христос и делото Му беше да озари земята със славата Си.

1840 до 1844 също така представлява периода от 11 септември 2001 г. до скоро идващия неделен закон, както и 1844 до 1863 представлява периода от 11 септември 2001 г. до скоро идващия неделен закон. Сестра Уайт съпоставя историята на 1844 г. с историята на кръста, а кръстът представлява разделение на две истории от по три години и половина, които и двете съответстват една на друга. Кръстът установява, че предхождащата история, започваща през 1840 г. и завършваща през 1844 г., и следващата история до 1863 г. са две паралелни истории, които и двете представляват периода на запечатването.

Първата линия от 1840 до 1844 г. представлява победата на филаделфийските адвентисти, а другата линия от 1844 до 1863 г. представлява провала на лаодикийските адвентисти. И двата класа са представени в десета глава на Даниил, защото Даниил, представляващ победоносните мъдри девиси през времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, видя видението, но онези, които бяха с него, побягнаха от видението.

И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях при брега на голямата река, която е Хидекел, подигнах очите си и погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като берил, лицето му — като бляска на мълния, очите му — като огнени светилници, ръцете му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като гласа на

множество. И аз, Даниил, сам видях видението; защото мъжете, които бяха с мен, не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, тъй че побягнаха да се скрият. Даниил 10:4–7.

В седма глава на книгата на Даниил, след като Даниил бе видял видението за зверовете хищници, Гавриил дойде, за да му го обясни.

Аз, Даниил, бях наскърбен в духа си вътре в тялото си, и виденията на главата ми ме смущаваха. Приближих се до един от стоящите там и го попитах за истината относно всичко това. И той ми каза и ми даде да узная тълкуванието на тези неща. Даниил 7:15, 16.

В осма глава на Даниил, след като Даниил беше видял видението за зверовете на светилището, Гавриил дойде, за да обясни видението.

И стана така, когато аз, самият аз Даниил, видях видението и потърсих значението му, ето, пред мен застана нещо като образ на човек. И чух човешки глас между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. Даниил 8:15, 16.

В девета глава на Даниил, след като Даниил получи разбиране за броя на годините, посочени от Йеремиа и представени в писанията на Моисей както като проклетие, така и като Божия клетва, Гавриил дойде, за да обясни видението.

И докато още говорех, молех се и изповядвах моя грях и греха на моя народ Израил, и принасях молбата си пред Господа, моя Бог, за светия хълм на моя Бог, да, докато още говорех в молитва, ето, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението отначало, понесен в бърз полет, се допря до мен около времето на вечерната жертва. И той ме вразуми, говори с мен и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам разумение и разбиране. Даниил 9:20–22.

Следователно, въз основа на трима свидетели, всички от книгата на Даниил, когато Гавриил казва на Даниил в десета глава, че е дошъл, за да направи Даниил да разбере какво ще сполети Божия народ в последните дни, Гавриил тълкува женското „marah“, причинителното видение, което Даниил видя, а другата група побягна от него.

Сега дойдох, за да те направя да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението се отнася още за много дни. Даниил 10:14.

Видението, което Даниил бе видял и което произведе отделяне сред вярващите, беше видението за явяването на Христос, видението за две хиляди и тристата години, но то беше женственият израз на това видение. Разбирането на видението за внезапното явяване на Христос като Вестителя на завета промени Даниил (и онези, които са представени от Даниил) по образа на Христос. Това, което „сполетява Божия народ в последните дни“, е представено чрез историята на милеритите от 1840 до 1844 година, а също и чрез милеритите от 1844 до 1863 година. Едната класа бяга от видението в бунт, а другата класа следва Христос чрез вяра в Пресветото място, за да седне с Него в небесни места.

Но когато Гавриил тълкува видението, в което Божият народ в последните дни е преобразен по образа на Христос, той излага външната история на света. Видението на Даниил за Христос бе изтълкувано от Гавриил като външната история на времето на запечатването на сто четиридесет и четири хиляди. Когато в тълкуването на Гавриил се достигне до историята на 11 септември 2001 г., историята, която е подчертана като предхождаща неделния закон от стих шестнадесети, се разпознава единствено чрез ключа на разбирането, представен като „крепостта“ в стих десети. На 11 септември 2001 г. въздействието на всяко видение започна да се разгръща като колела в колела.

И словото Господне дойде към мене и рече: Сине човешки, каква е тая притча, която имате в Израилевата земя, като казвате: Дните се проточват и всяко видение се проваля? Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Ще направя тая притча да престане, и вече няма да я употребяват като притча в Израил; а им кажи: Дните наближиха и изпълнението на всяко видение. Защото вече няма да има никакво суетно видение, нито ласкателно гадание сред Израилевия дом. Защото Аз съм Господ: ще говоря, и словото, което ще изрека, ще се изпълни; то вече няма да се проточва; защото във вашите дни, о, бунтовен доме, ще изрека словото и ще го изпълня, казва Господ Бог. И пак словото Господне дойде към мене и рече: Сине човешки, ето, Израилевият дом казва: Видението, което той вижда, е за много дни напред, и той пророкува за далечни времена. Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Нито едно от Моите слова вече няма да се проточи, но словото, което съм изрекъл, ще се изпълни, казва Господ Бог. Езекиил 12:21–28.

Сред всички пророчески колела, които се въртят вътре в други пророчески колела в тази история, има едно колело, за което Вдъхновението е известило изучаващите пророчеството в последните дни, че е колелото, чрез което ще бъде решена тяхната вечна участ. Ред след ред това колело трябва да бъде и видението, което Даниил видя и което го преобрази в образа на Христос, защото това е видението, което определя какво сполетява Божия народ в последните дни.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде издигнат преди приключването на благодатното време; защото той трябва да бъде великото изпитание за Божия народ, чрез което ще се реши тяхната вечна участ. Вашето становище е такава смесица от несъответствия, че само малцина ще бъдат измамани.

„В Откровение 13 този въпрос е ясно представен; [Откровение 13:11–17, цитирано].“

„Това е изпитът, който Божият народ трябва да премине, преди да бъде запечатан. Всички, които са доказали своята вяроност към Бога, като са спазвали Неговия закон и са отказали да приемат един лъжлив съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще получат печата на живия Бог. Онези, които отстъпват от истината с небесен произход и приемат неделната събота, ще получат белега на звяра.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Изпитът, който е определен като изпита за образа на звяра, е двоен. Това е изпитът, който изисква изучаващият пророчеството да разпознае развитието на образа на звяра, което представлява съчетаването на църква и държава в Съединените щати преди неделния закон.

Това е също и изпитът, който поражда или образа на звяра, или образа на Христос в онези, които са представени от Даниил, или в онези, които побягнаха. Разделението се основава върху това дали тези девизи „виждат това голямо видение“, както Даниил, или бягат от видението. Ключът към виждането на голямото видение е представен чрез думата „крепост“.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, не беше никой по-малък от Исус Христос. Поставянето на десния Му крак върху морето, а на левия — върху сушата, показва ролята, която Той изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя. Борбата се е усилвала и ставала все по-решителна от век на век и ще продължи да бъде така до заключителните сцени, когато изкусното действие на силите на тъмнината ще достигне своя връх. Сатана, съединил се със злите човеци, ще измами целия свят и църквите, които не приемат любовта към истината. Но могъщият ангел изисква внимание. Той вика със силен глас. Трябва да покаже силата и властта на Своя глас на онези, които са се съединили със Сатана, за да се противопоставят на истината.“

„След като тези седем гръмове изрекоха гласовете си, към Йоан идва повелението, както към Даниил по отношение на малката книжка: „Запечатай онова, което седемте гръма изрекоха.“ Това се отнася до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред. Даниил ще застане в своя дял в края на дните. Йоан вижда малката книжка разпечатана. Тогава пророчествата на Даниил заемат своето подобаващо място в вестите на първия, втория и третия ангел, които трябва да бъдат дадени на света. Разпечатването на малката книжка беше вестта във връзка с времето.“

„Книгите на Даниил и Откровението са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга. Йоан чу тайните, които изрекоха гръмовете, но му бе заповядано да не ги пише.

„Особената светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръмотевици, представляваше очертание на събитията, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, 971.